

[Ivor Poulsen.]

ring, en anstændig bundsikring, men hvad man derudover ønsker af sikring i alderdommen, det må blive en privat sag.

Den højtærede minister siger i nu, at det er økonomien, som gør, at vi ikke kan komme nævneværdigt videre, og det bliver økonomien i fremtiden, der bliver afgørende for, hvor langt vi kan komme med udbygningen af de forskellige institutioner, som vi alle sammen ønsker. Her vil jeg imidlertid gerne opfordre regeringen til på andre områder at gå budgetterne igennem og se, om der dog ikke skulle være steder, der kunne spares, så Danmark kan give særforso-rgslovgivningen en førsteprioritet i de kommende år, for som særforso-rgen er i dag — det er sagt tit, og det er sagt af mange — må denne lovgivning og denne udbygning have en førsteprioritet.

Camma Larsen-Ledet: Fremskridtet har gode dage i Danmark og har efterhånden haft det i nogle år, og linjen peger heldigvis stadig fremad. Blandt de mange fronter med fremgang hører børne- og ungdomsforso-rgen. Det er næppe for meget sagt, at der netop på dette område er sket store ting, ikke mindst i de senere år.

Alligevel er der en mærkbar mangel på pladser i daginstitutionerne. Årsagen må vel siges at være det eksplosivt voksende behov, og dette er kommet med en sådan fart, at det ikke har været muligt med de stramme finanser, der råder, at følge trit hverken bygningsmæssigt eller uddannelses-mæssigt. Det store behov er opstået, fordi de gifte kvinder i disse år i stort tal er på march ud af hjemmene, ud på arbejdsmarkedet. De fleste gør det vel for egen og hjemmets vindings skyld, men vi kommer ikke uden om, at disse kvinder samtidig gør en samfundsmæssig indsats. Det er derfor ikke urimelige krav, der stilles, når man beder det offentlige om flere daginstitutioner.

Vi mangler i dag vuggestue-, børnehave- og fritidshjemspladser i titusindvis. Den 1. april i år havde vi fordelt over hele landet 133 tilskudsberettigede vuggestuer, 704 børnehaver og 173 fritidshjem, altså i alt 1.010 institutioner, med plads til i alt 45.540 børn. I finansårene 1965-66 og i 1966-67 beregnes institutionerne forøget med 191 til i alt 1.201. Tilsammen vil disse

daginstitutioner så været normeret til 52.670 børn. De 227 ungdoms- og fritids-klubber, vi har i dag, vil i 1967 være forøget til 259.

Man kan derfor ikke med rette sige, at der ikke sker noget, for det gør der. Der investeres endog store summer i det forebyg-gende arbejde.

Det bør også ske fremover, navnlig når det gælder børnehaver. Det vil ikke være rimeligt at underernære disse bevillinger til bygninger, inventar, personale og uddannelse af dette personale. Det har derfor glædet mig, at også andre partier her i dag har givet udtryk for det samme.

Der var engang jeg syntes, at børnehaver var en mærkelig betegnelse for det, de stod for, for hvor mange børnehaver har egentlig haver? Siden har jeg fundet menin-gen med det, for børnehaverne skal være steder, hvor børnene gror, gror ud fra det bedste i det enkelte barns natur i fælles-skab med andre. Det hører en svunden tid til, at børnehaver var et opbevaringssted. Børnehaver af i dag har såvel et socialt som et pædagogisk sigte, og for mig at se burde vi tilsigte over en årrække at bygge så mange børnehaver, at alle børn i alderen fra 3 til 7 år kunne optages.

Men vi får næppe børnehaver nok de første mange år. Heller ikke fritidshjem og ungdomsklubber. Dertil er forståelsen for disse institutioners store betydning trods alt, trods megen tale desværre ikke tilstrækkelig stor i alle ansvarlige kredse.

Der er også et voldsomt pres på vugge-stuerne, men her er spørgsmålet, om ikke folketinget ved siden af byggeriet af vugge-stuerne burde sætte ind med en bedre svangerskabslovgivning kombineret med en moderskabsydelse. Jeg tror, vi på den måde kunne tage noget af efterspørgsels-preset fra vuggestuerne og samtidig gavne mange mødre og deres spædbørn.

Et andet område, der heller ikke finansielt trænger til nogen nedskæringskniv, tværtimod, er de institutioner inden for børne- og ungdomsforso-rgen, som tager sig af de adfærdsvanskelige samt af de børn og unge, som ikke har andre til at passe og pleje sig. Vi er mange, der deler den højtærede social-ministers glæde over den klare tendens, der er til nedgang i antallet af børn og unge, som må anbringes uden for deres eget hjem.